

Tribut

Camelia Ardelean

Mi-am achitat, umilă, tributul pentru zâmbet,
Sperând să fiu scutită de veşnice poveri,
Şi am primit răsplată un iluzoriu plânset,
Al clipei sfărâmate-n crâmpielele din ieri.

Am mai plătit impozit, am cheltuit şi-n vamă:
La graniţa iubirii m-oprise-un vechi străjer.
Mă-ntreb, oripilată, dacă în astrogramă
Rămas-a pentru mine vreun liber colţ de cer!

Plătesc şi pentru aer în fiecă secundă:
Inspir, împovărată, mici porţii de catran,
Dar savurând delirul, tăcerea mă inundă,
Căci după-atâtea taxe, nu mi-a rămas un ban!

Cu ultime resurse, îmi încropesc o listă
De socoteli stupide a tot ce-am irosit.
Coloanele tixite aproape că insistă
Să anulez totalul, ce dă de bănuir.

Mi-a mai rămas, din suflet, un şomoioag de franjuri,
S-aprindă o scânteie-n singurătatea mea.
Azi, rătăcită-n beznă pe-nchipuite landuri,
Ajuns-am, fără plată, să nu pot nici visa!